

Jerzy Szwed

Bojanów, pow. Wejherowo

Informator Archeologiczny : badania 1, 127-128

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

jamy posiadały kształt nieckowaty. Podczas badań natrafiono również na trzy ślady po słupach, stanowiących zapewne podstawę ścian nośnych i konstrukcji dachowej chaty. Z warstwy kulturowej o miąższości ca 40 - 45 cm leżącej nad omawianym obiektem pochodzi bardzo dużo materiału ceramicznego z którego na uwagę zasługują: fragmenty czarek z facetowanymi i prostymi brzegami, ułamki grubościennych naczyń jajowatych, jak również bryłki żużla żelaznego, kawałki polepy i węgiel drzewny. Nieco mniej materiału natomiast wystąpiło w samym wypełniku chaty. Dno jej jest płaskie w części środkowej znacznie się obniża i zanika na głębokości 120 cm. W oparciu o ceramikę obiekt ten można datować na późny okres lateński i początek wczesnego okresu rzymskiego.

B I S K U P I C E, pow. Kraków

patrz okres halsztacki

B O J A N Ó W, pow. Wejherowo

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Jerzy Szwed, finansowało - Muzeum Archeologiczne w Gdańsku.

Podczas jesiennych prac rolnych odkryto w Bojanie grób kultury wschodniopomorskiej.

Wewnątrz skrzyni grobowej zbudowanej z łupanych płyt kamiennych znajdowało się 8 popielnic z przepalonymi kośćmi ludzkimi. Prócz tego w każdej z nich znaleziono od jednego do kilku przedmiotów metalowych, głównie żelaznych, m.in. ciekawe 2 klamry żelazne. Większość zabytków metalowych stanowiły szpile żelazne z łabędzimi szyjkami, niekiedy z brązowymi główkami. Wszystkie naczynia były gładzone i

miały barwę ciemnobrunatną lub brunatną. Najczęściej nakrywały je miasy, rzadziej pokrywy.

Grób jest datowany na okres lateński.

Badania powierzchniowe, przeprowadzone w najbliższym sąsiedztwie grobów, doprowadziły do odkrycia nieokreślonego obiektu o kształcie owalnym z okruchami węgla drzewnego na powierzchni.

Jesienne siewy przeszkodziły w przebadaniu tej części cmentarzyska. Badania ratownicze przeprowadzone tu będą w roku przyszłym.

C I E C I E R Z Y N, pow. Kluczbork

Muzeum im. Dzierżona w Kluczborku.

Badania prowadził mgr Roman Pastwiński, finansował WKZ w Opolu.

Prace na stanowisku "C" w Ciecierzynie były kontynuacją, prowadzonych tam w latach 1965/1966 badań ratowniczych. Dotychczasowe wykopy koncentrują się wokół centralnej części cmentarzyska, obejmując także jego północne peryferie.

W sezonie 1967 skierowano się w kierunku wschodnim. Do 23 września przebadano około 170 m², odkrywając 38 obiektów, z których 34 uznano za groby. Były to pochówki ciałopalne, jamowe; znaleziono w nich wyłącznie ceramikę. Wyjątkiem jest grób 104 ciałopalny, popielnicowy w którym odkryto urnę wypełnioną resztkami przepalonych kości. Poszczególne groby wkopane były w całość. Bogato reprezentowane zabytki żelazne są w głównej masie bardzo źle zachowane i w wielu wypadkach funkcje ich są nieczytelne. Najczęściej występują noże i groty oszczepów, umba żelazne, igły, fibule, guzy, przęśliki, gładziki /osełki/.